peegli ausa kuñingasale andeks, et suur eñand armolikult mind waest mele tulletaks. Niñetud asju ollin ükskord waña kaddunud issa tagga-warrast sallamahti käppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miño abbikasa watas saggedast iggatsedes kalli asjade peale; tõusis mittokord sellepärrast sõñawahheldamist ja jäggelemist majjas, siiski ei raatsind ma kallist warra Ermelinakesele anda. Sõlle ja peegli läkkitasin lahkest süddamest kuñingliko eñandale, kes ikka miño wasto armoline olli olnud.

„Lühhidelt tahhan siin sõlleſt räkida. Sesiñane sõlg ei olnud õbbedast, waid ühhe ellaja luust tehtud, mis kallimaks arwatakse kui kulda. Se iñeline ellajas ellab süggawal India maal, teñal on keña kirju nahk ja wägga maggus ais, mis kõik lomad röemsaks ja aiged terweks teeb. — Surreb ellajas, siis lähheb maggus ais luie sisse, kust ta ial ärra ei kau. Luust kunstlikult nikkertatud sõlg paistis läbbi kui klaas, iilgas elledamast kui õbbe, walgemast kui luñi ja aises illusamast kui Maarjarohhi. Sõlle wäljapole külle peale ollid keñad pildikujjud nikkerdatud, kujjude wahhel jookſid kuldwirud, sõrwad siñised ja puñased. Keskpaika olli wägga keñast üllestehtud, kuida ennemuiste Kallewi-poeg Koiwa jõel wähhil olli ja kolm raudride mehhed teñale wõersi tullid. Kallewi-poeg istus käsi põsakil kaldal, üks juurtega tükkis maast üllesklstud kuust olli sõdi wardaks, ja obbune sõdiks warda otsas. Raudride mehhed tahtsid Kallewi-poega endale

abbimehheks palgata. Kallewi-poeg ütles: Essiteks peame rammo katsuma, kas kokko sünnime? Ma ei wiitsi teie kõhhetumate pärrast üllestõusta. Tõmmake mo söda warras jõest wälja, et nähha saan, kas wähkesi külles on?“ Raudmehhed ei jõudnud warrast ligutada. Kallewi-poeg käskis neid liggemale astuda; tõstis neid siis kolmekeste oña pahhema käe pihhule, wõttis parrema käe sõrmedega essimese raudmehhe niudest kinni ja wiskas kät rabbades tedda mahha, et mehhike rinnuni ma sisse waus; teine waus suni, agga kolmandamale olli nisugguse matsu annud, et raudmees kaks sülda ma alla waus, ja auk weel täñapäwani Koewa jõe kaldal nähtawal on. Seal ei ussaldanud keddagi pikkemalt Kallewi poeaga kaupa akkata sobbima. Sedda, mis sõñaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast sõlle peale tehtud, ja kirri pildi ümber aitas luggu tähhentada.

„Kuulgem siis weel lühhidelt kalli peegli luggu! Klasi assemel olli üks wägga selge illus kiwwi, mis Krüstalliks kutsutakse. Sesiñane peegli klaas olli ni selge, et mitme pennikoorma pealt kõik senna sisse paistis, olgo päwal ehk ösel. Jah, ellajate salla möttedki wõis ossaw silm peegli klasis ärranähha. Juhtus wataja näo peal middagi wigga ehk kae-tippukest silma peal, kõik kaddus peeglisse wadates ärra. Peegli raam olli ühhest puust tehtud, mis Tarto- ja Turgi-ma rajja tagga kaswab, ja kuhhu ial ei tõuku egga jahho-koi sisse ei tulle.

Rahvaraamat Eestimaale, 1850 , lk. 1156